

Indrė Vakare

Vienos nakties nuotykis

*Atsitiktinumas, visiems laikams pakeitęs
dviejų žmonių gyvenimus*

Indrė Vakarė

*Vienos
nakties
nuotykis*

*Atsitiktinumas, visiems laikams pakeitęs
dviejų žmonių gyvenimus*

Romanas

PIRMAS SKYRIUS

Gunda

– Negaliu patikėti, kad rytoj jau kiti metai, – atsiduso Liepa, tačiau jos veide nebuvo nė ženklo liūdesio. Ji tiesiog švytėjo atidžiai apžiūrinėdama save dideliame vonios veidrodyje. Mačiau ją pro praviras duris – ir kaip nuolat spurdėdama, šokčiodama ji sugebėdavo taip dailiai pasidažyti?

– Turi pasiruošusi kokių nors pasižadėjimų ar būtinų įgyvendinti planų? – šūktelėjau iš savo miegamojo, kuriame jau buvau pradėjusi rengtis. Turėjom paskubėti, nes vakarėlis jau buvo prasidėjęs, o mums dar reikėjo nusigauti į šokių studiją. Laimei, jau nebesnigo, nes klausytis Liepos kalbų apie nubėgusį blakstienų tušą ar išsiliejusius lūpų kontūrus neturėjau jokio noro. Jos rūpestis savo išvaizda kartais erzindavo. Tačiau tik jos dėka išmokau visų gudrių nepriekaištingo makiažo subtilių.

– Žinoma! – džiugiai suspigo ji. – Tiesiog jaučiu, kad jau laikas. Noriu jo. Užteks iš tolo stebėti.

– Ką sumanei? – pasidomėjau. Nors labiau ne iš smalsumo, o iš mandagumo. Istorija apie ją ir Evelinos brolių buvo tapusi tarsi lopšine prieš miegą – trūko veiksmo ir realybės, kad būtų įdomu. Aš apie „garsųjį, legendomis apipintą“ herojų buvau tik girdėjusi. Akyse jo nė karto nemačiau ir visai to netroškau, nes tai, kaipėjo iš proto Liepa, galėjo reikšti tik viena – jis tikras piktasis burtininkas, išsiurbiantis sveiką protą iš bet kurios gyvos būtybės, nesusijusios su juo kraujo ryšiais.

– Imsiuosi visko. Pirmiausia subtilių, o jei nepadės, ir tiesioginių užuominų, – iškišusi galvą pro vonios duris ji tai sušnabždėjo tarsi paslaptį. – Jis toks karštas... Supranti? Jis... tobulas! – sušnypštė tarsi burtažodį.

– Tik nepersistenk, – sumurmėjau žvelgdama į savo atvaizdą spintos veidrodyje.

Šokiai padarė savo. Kūnas tikrai pasikeitė, oda tapo stangresnė, išryškėjo privalumai, o trūkumai sumenko. Nėgana to, atradau hobių, kuris privertė mane nesėdėti namuose ant sofos. Šokių pamokose jau spėjau susipažinti su keliais įdomiais vyrais. Juk pirminis planas ir buvo būtent toks – sutikti sau skirtąjį, kadangi taip ir nesu-

laukiau, kol atjos ant balto ar juodo žirgo ir patrimituos man po langais Mendelsono maršą. Vis dėlto kol kas nė vienas iš jų nesudrebino mano pasaulio. Tik susiradau nuostabių draugų. Evelina, Danielė, Barbora, Elena, jų antrosios pusės ir kiti draugai, su kuriais jau teko praleisti ne vieną linksmą vakarą, buvo neeiliniai žmonės.

– Tu jo nematei. Jis toks... – pažadino mane Liepa iš apmąstymų.

– Ir nenoriu pamatyti, – nukirtau, nes nusibodo apie Jį, kaip ten jis... Nepamenu. Man tikrai nusibodo apie TĄ PONĄ TOBULĄJĮ klausytis.

– Jis turėtų dalyvauti vakarėlyje. Evelina žadėjo padaryti viską, kad jis ateitų!

– Na, tuomet tai tavo galimybė.

– Ir aš ją tikrai išnaudosiu. Viskas bus kitaip nei darbe, – džiaugėsi Liepa. – Žinai, žmonės per vakarėlius atsipalaiduoja... Ir gali nutikti įvairiausių dalykų... – murkė dar kartą atidžiai dažydama lūpas. Kartais stebėdavausi, kad ji, tokia graži, tokia pamaiva ir tiek daug dėmesio skirianti savo išvaizdai, dirba banke. Kad ir viena iš padėjėjų. Iš pirmo žvilgsnio tikrai nepasakytum, jog turi ekonomistės išsilavinimą ir laisvai kalba trimis kalbomis.

– O jei nepavyks, tai visada galiu tau perleisti Dovydą, – nusijuokiau, prisiminusi, kaip vakar nustebo mano praktikantė kurjeriui įteikus didžiulę puokštę gėlių. Tuo metu buvau išėjusi į laboratoriją ir nekuklią dovaną priėmė Agnė. Žinojau, kad Dovydas klaus, ar gavau. Ir tikėsis, kad nors šiek tiek jausiuosi dėkinga. Bet ką aš galėjau padaryti... Puokštė man patiko, tačiau jis... nelabai. Kodėl juodu su Liepa negalėjo išžiūrėti vienas kito? Jis atrodė ir realesnis, ir dar dirbo tame pačiame SEB banko aukšte.

– Nori mane sunervinti? – suspigo draugė. – Jis TAVE iki ausų įsimylėjęs! Be to, Dovydas visiškai ne mano skonio.

– Nenoriu. Atleisk. Bet jis ir ne mano skonio, – priekandau lūpą.

– Na ir nelaimėlis! – nusijuokė Liepa.

– Nežinau, kaip jam pasakyti, kad man neįdomu... – nesuvaldžiau atodūσιο.

– Tiesiog imk ir pasakyk, – pakraipė galva draugė. – Ištark tuos kelis žodžius! Kas čia tokio sunkaus?

– Nežinau... – suabejojau. – Gal jis tiesiog draugiškas? Žinai, su visomis, – šyptelėjau.

– Ir tu, ir aš, ir Evelina su Daniele, netgi Laurynas su Viliumi – visi žino, kad jis tave nusižiūrėjęs. Tik tu jį visaip baidai nuo savęs, – nusikvatojo Liepa.

– Bet nejaugi įteigsiu sau, kad jis man patinka?

– Aš norėčiau, kad mane kas nors taip mergintų... – svajingai tarė ji.

– Kas nors... – prunkštelėjau. – Tik jau nereikia.

– Na, taip, vienas konkretus asmuo, – išleido ji tylų atodūšį. – Kaip manai, kuo jis vilkės?

– Nežinau, Liepa. Neįsivaizduoju, kaip jis atrodo.

– Palauk, parodysiu jo nuotrauką... – paėmusi nuo spintelės telefoną ji ėmė kažką jame braukyti.

– Tiek to, netrukus juk pamatysiu gyvai, – numojau ranka. – Ir leisk tau priminti, kad mes skubam.

– Gerai, gerai, – sutiko ir nuskubėjo į virtuvę. Girdėjau, kaip leidžia vandenį ir tarškina indus, paskui garsiai nubilda į savo kambarį ir po sekundės grįžta į vonią. Ji tiesiog nenustygo vietoje. Nors kartu gyvenome jau ilgiau nei pusmetį, mane vis dar stebino jos linksmumas ir džiaugsmingas požiūris į viską. Kaip gyvas sidabras, o gal greičiau kaip teniso kamuoliukas ji nuolat judėdavo, bėgiodavo ir niekada nebūdavo blogos nuotaikos. Nepažinojau kito tokio pozityvaus žmogaus.

Aš pati ėmiau abejoti, ar tik nepasiduoti pagundai ir nelikti namie. Lauke klaidus šaltis, vakarėlyje tikrai bus daug žmonių... Yra sakančių, kad naujametinė naktis ypatinga, stebuklinga, galinti išpildyti slapčiausias svajones, tačiau aš šį vakarą neturėjau jokios didelės svajonės ar plano, priešingai nei Liepa. Leidausi nešama srovės, kuri labai viliojo susirangyti po šilta antklode, apsimesti, kad nežinau, kokia šiandien diena.

Veidrodis niekada nebuvo mano draugas. Veikiau visas mano paslaptis žinantis priešas, mėgstantis krėsti piktus pokštus. Nebuvau tokia liekna kaip Liepa, bet negalėtum manęs pavadinti ir stambia. Mano kūnas tiesiog buvo kitaip sudėtas. Išraiškingas smėlio laikrodis, kaip kartą pakomentavo Evelina, su kuria susipažinau šokių pamokose. Prieš metus darbe radau lankstinuką apie vakarais vykstančias šokių pamokas suaugusiesiems ir susidomėjau. Norėjosi kokios nors pramogos, ko nors neįprasto ir smagaus. Nejučia su Evelina taip susidraugavome, kad susitikdavome ne tik per pamokas, bet ir prie kavos puodelio ar taurės vyno. Su ja sutariau net geriau nei su Liepa, kuri kartais primindavo kaprizingą vaiką, nuolat norintį to saldainio, kurio turėti negali.

Atsisėdau ant lovos ir ėmiau mautis juodas neperre-gimas pėdkelnes, kurios mano, nors ir ne pačias smul-kiausias, tačiau nuo reguliarių šokių stangrias kojas aptempė kaip antra oda. Žvilgtelėjusi į šio vakaro kos-tiumą prikandau lūpą. Jau ėmiau abejoti, ar noriu ten eiti taip apsirengusi. Bet tai buvo Naujųjų metų sutiki-mas, kaukių balius, aš ruošiausi švęsti su savo geriausiais draugais...

– Kaip manai, gal man reikėtų nusidažyti plaukus? – vėl tarpdury pasirodė Liepa. – Gal jam patinka šviesia-plaukės? Galėčiau nusidažyti tokia spalva, kaip tavo...

– Liepa, ar nemanai, kad peržengi ribas? Gal jis to nevertas? Tu juk jo gerai nepažįsti, dirbi pas jį tik porą mėnesių! Gal jis baisiai seilėjasi bučiuodamasis arba yra užkietėjęs poligamijos šalininkas? Gal savaitę laiko vaikšto su tomis pačiomis kojineėmis ar kas vakarą iš-maukia po dėžę alaus?

– Evelina pasakojo...

– Evelina gali daug ką pasakoti, jis juk jos brolis! – pavarčiau akis.

– Gerai, baigiam tas kalbas. Sugadinsi man nuotai-ką ir turėsi į vakarėlį eiti viena! – atrėžė ji ir sukryžiao rankas ties krūtine.

Į mane priekaištingai suklapsėjo ilgos kaip smilgos, juodos kaip nuodėmė blakstienos. Liepa buvo balerina. Šį vakarą. Kai aną dieną ji ryžtingu veidu išėjo iš parduo-tuvės matavimosi kabinos, pamaniau, kad juokauja. Bet nieko panašaus. Bandžiau klausti, gal tai kokia nors ne-išsipildžiusi vaikystės svajonė, bet Liepa tik svajingai pa-žvelgė ir atsakyti nesiteikė. Jos lieknas kūnas buvo vienin-telis panašumas su tikrosiomis balerinomis. Net mano rekomenduotose šokių pamokose ji nesugebėdavo išbūti nė dešimties minučių nieko nepastūmusi ar neužmynusi bent keliems žmonėms ant kojų. Sukosi kaip vijurkas vi-sai nejausdama ritmo. Bet nesėkmių neėmė į galvą.

– Aš tiesiog patariu būti atsargesnei.

– Na, ir kas iš to atsargumo? – atrėžė akivaizdžiai su-irzusi.

– Nieko, – sumurmėjau nekreipdama dėmesio į jos balse girdimą nervinimąsi. Liepa kartais būdavo kapri-zinga. Kartais aišktinga. Kartais labai labai išlepinta. Bet mes kartu gyvename nuo tada, kai nusprendžiau, kad man reikia susirasti nuomininkę tuščiam kambariui, ku-riame anksčiau gyveno močiutė. Liepa pasirodė pirmoji. Draugiškai su ja paplepėjusi nusprendžiau, kad ji man patinka. Per šį pusmetį nė karto nepasigailėjau, kad iš-

nuomojau tuščią kambarį, kurio man taip ir nepavyko paversti savu. Jis visada liks močiutės. Arba kieno nors kito. Ne mano.

– Tik jau nesupyk, gerai? – ištipeno ji iš vonios. Blyškiai rausvas triko buvo idealiai aptempęs liekną merginos kūną, klubus dengė permatomas sijonėlis. Balerinos bateliai praktiškais sumetimais buvo pakeisti baltais aukštakulniais.

– Nepykstu. Juk žinau, kaip jis tau patinka. Palaikau tave, – pakėliau akis. Aš savo ruožtu buvau ką tik įlindusi į juodos odos moters-katės kostiumą, kurio viršutinės dalies atvirumas man pradėjo kelti rimtų abejonių. Aptemptas kelius siekiantis sijonas buvo mažiausia blogybė – jis išryškino mano klubus, bet korsetas galėjo būti ir kuklesnis, arba kaip tik nekuklus medžiagos kiekiu.

– Oho, atrodo nuostabiai! – sušuko draugė, kai užsidėjau juodo aksomo kaukę su nedidelėmis katės ausytėmis.

Kaukės vakarėlių kostiumų parduotuvėje, kurioje už nepadorias sumas nusipirkome šiuos pasilinksminimo drabužius, o juos, tikėtina, apsilivkome pirmą ir paskutinį kartą gyvenime, man nepatiko. Taigi panauodojau mamos dovaną, kurią ji prieš gerą dešimtmetį

man parvežė iš Paryžiaus. Minkštutės medžiagos, juoda kaip tamsiausia naktis, intriguojanti gelsvais blizgučiais puoštu raštu, kvepianti nuotykiu.

– Jei nežinočiau, kad čia tu, tai nieku gyvu neatpažinčiau! – pridūrė apžiūrėdama mane iš visų pusių. Palietė peruko plaukus. Ilgi iki juosmens jie žaižaravo visais raudonumo atspalviais. – Net pavydu, – nusijuokė ji. – Baltai, – tučiuojau pridūrė.

– O, nemanai... – bandžiau pasitaisyti korsetą taip, kad jausčiausi nors kiek jaukiau. Tačiau jis taip tampriai apgulė mano liemenį, kad nepajudėjo aukščiau nė per milimetrą. Ką gi. Geriau tegu manęs tikrai niekas neatpažįsta. O artimiausi draugai... Kaip nors ištersiu.

– Tu tikra moteris-katė! Ir nuo tavo krūtinės joks vyras negalės atitraukti akių... – patvirtindama visus mano nuogąstavimus nusijuokė Liepa ir išliuksėjo iš kambario.

Pabandžiau krūtinę prisidengti delnais.

Viliokės vaidmuo man buvo svetimas. Nors atsižvelgiant į vardą, kurį davė tėvai, lyg ir turėčiau tokia būti. Prisiminiau neseną pokalbį su Evelina. Tąkart užvirė tikra kova tarp manęs ir jos. Ir ne dėl ko kito, o dėl vyrų. Ji tiesiog nepakentė minties, kad esu vieniša. Negana to,

jos manymu, nerodau jokios iniciatyvos šią situaciją pakeisti. Dovydas dėjo visas pastangas kviesdamas mane į pasimatymus, siūsdavo rožes ir saldinius man į darbą, tačiau aš niekaip negalėjau liautis išsisukinėti. Man jis tiesiog nepatiko. Evelina nenorėjo apie tai net girdėti ir stengėsi iškvosti, kodėl atsisakau, juk nieko nenutiks, jei nueisiu. Gal ir ne, tačiau baiminausi jam suteikti tuščių vilčių. Tai atrodė nesąžininga. Be to, netikėjau, kad jis gali mane nustebinti. Šokius kartu lankėme jau gana ilgai, kad suprasčiau, jog jis manęs visiškai netraukia.

Tačiau kartais vis dėlto apnikdavo mintys, kad laukiu to, ko negali būti, ir esu pernelyg atsargi. Pavienių vienos nakties nuotykių turėjau, bet seniai. Gal Evelina teisi dėl vieno dalyko – per seniai. Tačiau šį vakarą praleisiu draugų kompanijoje, todėl vienos nakties nuotykio galimybę iš karto atmečiau. Nebent eičiau švęsti kur nors kitur...

– Paskubėk, taksi jau kieme! – išgirdau šaukiant Liepą. Dar kartą nužvelgiau save veidrodyje – naujametinė naktis ir veidą dengianti kaukė suteikė drąsos. Privertė širdį smarkiau suplakti. *Galbūt...*

– Gal, – giliai įkvėpiau. Ir iškvėpiau. – Gal Evelina ir teisi.

Užsimečiau tamsiai pilką paltuką ir netrukus jau bildėjome laiptais žemyn. Gretimame bute gyvenantis Aloyzas iškišo nosį pažiūrėti, koks čia triukšmas, bet spėjome jam tik pamoti. Jis patenkintas sukikeno. Mylėjau senuką kaip šeimos narį. Jis buvo mano močiutės draugas. Po jos mirties nesilioviau bendrauti su juo. Tėvai ir toliau kviesdavo jį per kiekvienas didesnes šventes – jis puikiai sutarė su tėčiu, kartu žiūrėdavo krepšinio rungtynes, laidydavo sarkastiškus juokelius apie politiką ir neužversdavo šachmatų lentos. Aloyzas lengvai aplošdavo mano tėtį, kuris sielodamasis dėl pralaimėjimų net susipirko keletą knygų, aprašančių genialias strategijas. Deja, rezultatų jos dar nedavė.

Lauke spaudė beveik dvidešimties laipsnių šaltukas. Pasidžiaugiau, kad aš, priešingai nei Liepa, apsiaviau ilgaaulius. Šie spontaniškai per išpardavimą nusipirkti batai tiko prie mano katės kostiumo, bet prie nieko daugiau. Tokios pat akimirkos užgaidos vedama vakar pasirinkau katės kostiumą. Kartais saldus spontaniškumo skonis nugalėdavo viską apskaičiuojantį ir pamatuojančią protą. Gera tik, kad ne per dažnai.

– Kaip šalta, – Liepa pakartojo gal dešimtą kartą per tas dvi minutes, kurias užtrukome nubėgti iki mūsų

laukiančio taksi automobilio. Atrodė, kad balerina ir moteris-katė evakuojasi iš užnuodytos miesto zonos. Į patį triukšmingiausią vakarėlį, kokiam kada nors esu dalyvavusi.

Šokių studijos duris, iš kurios plūstelėjo trankios muzikos ir garsių kalbų banga, atidarė gauruotą gorilos kostiumą vilkintis vyras. Net loštelėjau nustebinta tokio šurmulio. Kai Evelina užsiminė apie sumanymą surengti naujmetinį vakarėlį tiesiog čia, didžiulėje šokių salėje, nemaniau, kad tai gera mintis. Tačiau dabar, besizvalgydama į minią besijuokiančių, spalvingai apsirengusių žmonių, supratau, kad čia siaučia ne tik garsi muzika, bet ir pašėlusiai gera nuotaika. Ji plito tarsi užkratas. Irdamasi per žmonių minią nejučia ėmiau linguoti į muzikos ritmą. Minia tiesiog alsavo karščiu, todėl nenoromis turėjau nusivilkti palatą, kuris per tokius šalčius tiko tik tuomet, kai lauke nereikėdavo praleisti daugiau nei kelių minučių. Persimetusi jį per ranką, žvalgiausi Evelinos.

– Noriu tavo kraujo! – netikėtai suriko pro šalį einantis vampyras ir jau rengėsi suleisti savo dirbtinius dantis į mano apnuogintą kaklą. Iš balso pažinau, kad tai Kęstas, ateinantis į linijinius šokius kartu su savo

drauge Inga, kuri, kaip tuoj pastebėjau, pasitiko jį vilkėdama žvilgančiais kristalais žėrintį snieguolės kostiumą. Nesuvaldžiau šypsenos.

– Ei, dar leisk pasilinksminti, – subariau, – vakaro pabaigoje galėsi išsiurbti visą kraują.

– Prisiminsiu, – pamosikavo jis pirštu. Veikiausiai manęs nepažino. Sukikenau ir mirktelėjau jam, bet bal-taveidis vampyras tikriausiai nepastebėjo. Jei ne kaukė, tikriausiai niekada nebūčiau taip vilkėdamaėjusi į viešumą. Tai, jog manęs atpažinti beveik neįmanoma, teikė šio tokio smagumo.

– Štai ten matau Eveliną, – sušnabždėjau Liepai į ausį, bet ji tikriausiai neišgirdo. Šiaip ar taip, leidosi tempiana už rankos per visą salę iki gėrimais nukrauto stalo, prie kurio stovėjo Merlin Monro – trumpa pūsta suknelė, baltų garbanotų plaukų perukas ir ryškiai raudonos lūpos. Nepamirštas net apgamėlis ant skruosto. Matėsi, kad naujasis jos įvaizdis nepaprastai patiko Laurynui, nes jam sunkiai sekėsi atplėšti nuo žmonos akis. Ji akivaizdžiai linksminosi maivydama ir siųsdama jam šimtus aistringų oro bučinių.

– Nesitikėjau, kad čia bus tiek žmonių, – smalsiai dairėsi Liepa vis mesdama nuo peties žvilgančius plau-

kus. Mačiau, kad nervinasi. Laimei, tuoj ji atsidurs mano draugų rate ir nejaukumas kaipmat išgaruos. Ten, kur Evelina, niekas niekada nesijaučia blogai.

– O, štai ir jūs! Miau! – apkabino mane ir pakštelėjo į kaukės neapdengtą skruosto dalį. – Atrodai pritrenkiamai! Jei vakar nebūtum nupasakojusi, kaip atrodo kostiumas, tikrai nebūčiau pažinusi.

– Turbūt darbe praktikantė į kavą ko nors pridėjo, – sumurmėjau palinkusi į ją, nes garsi muzika gožė balsus. – Pati stebiuosi, kas man užėjo, kad išsirinkau tokią aprangą.

– Tegul verda tau tokią kavą nors ir kasdien! Man patinka, kad nesislepi po vienuolės drabužiais! Tu tikra gražuolė! – emociškai kalbėjo ji. – Neslėpk to, – sušnibždėjo.

– Tikrai, Gunda, nebūčiau pažinęs, net jei būtum šalia atsisėdusi, – šyptelėjo Laurynas, trumpam savo žvilgsnį nukreipęs į mane. Iš už šio aukšto juodaplaukio tuoj pasirodė visuomet besišypsantis Dovydo veidas, kyšantis iš supermeno kostiumo. Holivudinė šypsena neabejotinai buvo skirta man, bet manęs visai nedžiugino. Jo dėmesys jau buvo kaip reikiant įkyrėjęs. Jei jis nesitrauks nuo manęs visą vakarą, prisiekiu, pasakysiu,